

Ali Polde je več dni nekako zamišljen okoli hodil in se nazadnje vendar nekaj izmislil.

Nekega dne odide k bližnjemu krojaču Geltarju, ter ga prosi, da bi mu od nog do glave prav novo obleko naredil.

„Hm, hm,“ že lepó, poreče krojač „kdo bo pa plačal? Za obleko treba denarjev.“

„Plačal bom jaz,“ odgovori Polde ponosno, kakor bi v žepu same desetače imel.

„Hà, hà,“ smeje se Geltar, „borče, od kod neki bodeš ti plačalo, za kakih 5—6 let že, ali zdaj pa še ne.“

„Imam očetovo premoženje,“ odgovori Polde, „in iz mojéga premoženja bomo že denarje za obleko dobili, le povejte, koliko bo obleka veljala in koj mi mero vzemite.“

Krojač zahteva za obleko 15 goldinarjev. Malo premišljuje, potem vzame mero in Poldetovej želji zadovolji.

Čez osem dni jo Polde prav ponosno maha po Ljubljani z novo obleko.

*

Bil je ravno deževen dan, ko Poldetov očuh z materjo pri peči sedi in pratiko pregleduje. Listonos stopi v sobo in podá očuhu poštno izkaznico, ki je zahtevala 15 goldinarjev za neki paket, 6 funtov težak, ki je pod naslovom očuha iz Ljubljane na ondotno pošto dospel in katerega je listonos koj seboj prinesel.

Očuh začudeno pogleduje in z glavo kima, kaj bi neki to moglo biti. Naposled vendar podpiše povzémni list in našteje 15 goldinarjev.

Radoveden odpre sveženj in kaj neki najde? Poldetovo raztergano staro obleko, zraven pa list od Poldeta, s katerim se prav serčno za novo obleko zahvaljuje.

Mati se natihoma smejejo, očuh se pa bolj jezí, nego da bi se fantove prebrisanosti radoval.

Odslej očuh ni več čakal takih nenadnih paketov, dà še celó večkrat je Poldetu pisal in ga vprašal, če ima potrebne obleke.

Lj. T.

Bogomir.

(Po francoskem.)

Bogomir je bil iz plemenite rodovine Peronskih viteзов. Zapustil je posvetnega življenja šum, in se je podal med bele menihe, ki so imeli takrat slavnega opata, svetega Bernarda. Še le pred kratkem je stopil v ta red,

in je ravno spremljal svojega opata in še nekatere druge duhovske brate na nekem potovanji. Bogomir, ki je bil že po svojej naravi rad vesel in dobre volje, postane naenkrat otožen in ves pobit. Začel je namreč misliti na svoje poprejšne svetne prijatelje, na sorodnike, in na svoje veliko premoženje, ki ga je moral zapustiti. Poprijele so se ga hude skušnjave, in naposled ga navdaja misel, da se naj zopet poda nazaj v posvetno življenje. Ta njegov notranji boj se mu je lahko bral na obrazu.

To vidi nekega dne eden njegovih najljubših prijateljev ter ga skrivaj vpraša: „Kaj ti pa je Bogomir? Zakaj si zoper svojo navado tako zamišljen in žalosten?“ Bogomir globoko vzdihne in odgovori: „Oh preljubi moj brat, vse svoje žive dni ne bodem več vesel in dobre volje!“

Te besede ganejo globoko v serce njegovega dobrega tovarša in njegova goreča bratovska ljubezen mu ni dala poprej mirú, dokler se ni podal k očetu omenjene družbe, k svetemu Bernardu, in mu vse razodel, kar mu je zaupal njegov prijatelj. Pobožni opat kmalu spozna veliko nevarnost, v kateri je bil Bogomir, da bi zapustil duhovsko življenje. Zato se podá v neko bližnjo cerkev, da bi tam za njega molil. Bogomir pa, katerega je žalost prevzela, naslonil je sedé svojo glavo na nek kamen ter je prav terdo zaspal.

Čez nekaj časa vstaneta obá; prvi končavši svojo molitev, drugi zbudivši se iz svojega spanja. In glej! Bogomir je bil tako veselega serca in prijaznega obličja, da se je njegov prijatelj kar čudil nad tolikim in tako naglim spremenjenjem. Bogomir mu pa reče: „Malo poprej sem ti bil rekel, da ne bom nikoli več vesel in dobre volje, zdaj te zagotovim, da me ne boš nikoli več videl žalostnega!“

Tako se je končala skušnjava pobožnega mladenča. Iz te kratke povesti se pa učimo, koliko premore molitev pravičnega, ako moli z blagim in ponižnim srcem za svojega sobrata.

F. Rup.

Cvetlice.

Mihec se v vertu pred rožnim germom vstavi in reče svojim sestricam: „Pač je roža najlepša cvetlica!“ Marica zaverne: „Vsaj je limbar ravno takó lep kakor roža. Meni se te dve cvetlici najbolj dopadate, a vse druge niso nič vredne.“ Mala Anica pa reče: „Kaj še? Vijolice so najlepše! Ali jih nismo v spomladi najrajše tergali?“

Mati, ki so ta razgovor slišali, rekó: „Vse tri cvetlice, o katerih se pogovarjate, so lepe podobe treh lepih čednosti. Modra vijolica je podoba ponižnosti; beli limbar je podoba nedolžnosti, in rudeča roža nas spominja dobrote serca, ter vam pravi: „Serce vaše naj plamtí v ljubezni do predobrega nebeškega Očeta.“

Ponižnost, nedolžnost, dobrotá sercá,
Med vsemi bogastvi še največ veljá.

(Po Kr. Šmidu.)